

Revitaliserende white-out

Av Susanne Christensen

While the Light Eats Away at the Colors. A painterly installation

Apichaya Wanthiang

Kurateret af Trond Lossius og Malin Barth

Stiftelsen 3,14, Bergen
13. januar - 19. mars 2017

Apichaya Wanthiang, *While the Light Eats Away at the Colors*, installation view, 2017. Foto: Stiftelsen 3,14.

Et stød i hovedet kan forårsage black-out, og det er måske mere typisk for tiden, at *fade* ud i sort, snarere end den mere euforiske følelse af at *se lyst*. Hos thailandsk-belgiske Apichaya Wanthiang, som har sin masteruddannelse fra Kunsthøgskolen i Bergen, er der næppe tale om et religiøst lys, men man får et stærkt indtryk af middelhavsvarme, af øjne og kameralinser i kraftigt modlys, noget som ofte får et kamera til at producere en slags spontan krisekunst af geometriske mønstre, et tegn på at modlyset er for stærkt for linsen.

I modlys bliver mennesker og objekter til mørke skygger, og det er netop disse elementer Wanthiangs store, fristående lærreder fyldes af: Hemmelighedsfulde, dansende eller arbejdende skygger, eksplosive vækster som palmer og kaktusser i skyggefulde haver og mere statiske, geometriske former. Baggrunden er en rejse til Nice som del af et Matisse-studie, men vi får en fornemmelse af flanerende gåture nedad villaveje. De geometriske former kan være haveinstallationer, de kan være flader af glas (et akvarium, en balkon) eller et resultat af *white-out*; den flanerendes flimrende blik, når hun ser direkte mod solen. Wanthiangs billeder lykkes således både at pege på konkrete minder og benytte figurative elementer side om side med noget som kan ligne abstraktion eller impressionisme (modlyskrisen), men som lige så vel kan være underliggjorte vinduesåbninger eller bagvendte reklameskilte.

Apichaya Wanhiang, *While the Light Eats Away at the Colors*, installation view, 2017. Foto: Stiftelsen 3,14.

De store lærreder står frit på gulvet spændt op på fem specialdesignede, upræntiøse trærammer som matches af taburetter i samme materialer. Der lægges altså op til et længere, kontemplerende ophold, og totalindtrykket er meget mildt og indbydende: Den gamle bankbygning fra 1845, de lette rammer og de lyse farver (spray og løse penselstrøg) gør udstillingen til et revitaliserende mentalt brusebad af velbehag. Man føler sig genuint lutret, Wanhiangs installation lader de mentale batterier op, men den klæder også den herskabelige bygning på grænsen til det fashionable. Her i en af byens mest prægtige, historiske lokaler er det næppe nogen overraskelse, at man kan nyde gengivelser af eksotiske vækster fra Middelhavsområdet. Tidens kriser synes at kalde på en healende, poetisk nyeksotisme. Måske man kan undgå de store, stygge postkoloniale narrativer ved at holde sig til de poetiske øjeblikke og den udflydende, sensuelle bevidsthed.

Apichaya Wanhiang, *While the Light Eats Away at the Colors*, installation view, 2017. Foto: Stiftelsen 3,14.

Det er ikke bare Wanhiang som *punner* på impressionismen. Der er mindst lige så meget impressionistisk sensibilitet at spore i amerikanske Leighton Pierces video *50 Feet of String* (1995), som kører i det tilstødende lokale: Kunstnerne deler en poetisk nerve, og en interesse for et *blurry* perceptionsapparat. Wanhiangs billeder har alle snørklede titler, som understreger det flanerende præg og som kan sættes sammen til et narrativ. Man slingrer ind og ud mellem disse store lærreder, som også fungerer som skillevægge. I parabelen over indgangspartiet kører Nathaniel Mackeys beatinspirerede poesi *Song of the Andoumboulou: 25* (1994) akkompagneret af asiatiske blæseinstrumenter. Ved mit besøg var man netop ved at eskortere et par berusede gæster ud af lokalerne. Deres beruselse skyldes dog næppe kunsten, men en konsekvens af narkomiljøets nye epicenter omkring Vågsallmenningen efter lukningen af Nygårdsparken.

Apichaya Wanhiang, *While the Light Eats Away at the Colors*, installation view, 2017. Foto: Stiftelsen 3,14.